

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 156/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Kuročkom, Obchodná 2, Michalovce, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo 16. decembra 2019 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. VI/3 GC 161/19/1000 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia

základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) zo 16. decembra 2019 (ďalej len „oznámenie“) vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. VI/3 GC 161/19/1000.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že na základe zmluvy o predaji časti podniku uzavretej medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „Fond národného majetku“) ako predávajúcim a sťažovateľom ako kupujúcim podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prevode majetku štátu“) sa sťažovateľ stal novým vlastníkom privatizovaného majetku – štátnej zubnej ambulancie „*privatizovaného OZS* ██████████“. Podľa tvrdení sťažovateľa však k prevodu majetku štátu, ktorým mala byť štátna zubná ambulancia s 2 zamestnancami, nedošlo, hoci sťažovateľ riadne a včas zaplatil za privatizovaný majetok, čím došlo k porušeniu zákona o prevode majetku štátu.

3. Sťažovateľ uvádza, že predmetnou privatizáciou sa generálna prokuratúra zaoberala opakovane, prešetrovala ju, a to v piatich konaniach „*sp. zn. Kc/95/16/8800-10, GP SR pod č. VI/1 Pz 162/16/1000, VI/1 Pz 316/2003, VI/2 Pz 308/2005 a pod VI/1 Pz 293/2005*“.

Podnety sťažovateľa z 13. apríla 2019, 18. júla 2019 a 27. septembra 2019, ktoré sám sťažovateľ označil ako opakované podnety a v ktorých mal sťažovateľ predostrieť argumenty k tvrdenému nezákonnému porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok tým, že sa nestal vlastníkom štátnej stomatologickej ambulancie, vybavila generálna prokuratúra napadnutým oznámením č. k. VI/3 GC 161/09/1000-12 zo 16. decembra 2019. V tomto oznámení generálna prokuratúra vyhodnotila podania sťažovateľa ako ďalšie opakované podnety v zmysle ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), a preto na nich v súlade s § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre neprihliadla. Zároveň generálna prokuratúra sťažovateľa opakovane upozornila na skutočnosť, že lehota na podanie mimoriadneho opravného prostriedku generálneho prokurátora vo veci sťažovateľa už uplynula.

4. Sťažovateľ namieta, že postupom generálnej prokuratúry, ktorý bol podľa neho svojvoľný, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pretože racionálne neodôvodnila, prečo nebol porušený zákon o prevode majetku štátu, keď k prevodu majetku štátu, teda štátnej stomatologickej ambulancie, na sťažovateľa nedošlo. Týmto postupom mala podľa sťažovateľa generálna prokuratúra priznať „*práva tomu, kto ich nikdy nemal a odňala majetkové práva sťažovateľovi, ktorý ich má legitímne a mu patria v zmysle zákonnej vnútroštátnej a komunitárnej nadnárodnej právnej úpravy*“. Sťažovateľ považuje postup generálnej prokuratúry za arbitrárny a vágny, keďže nezdôvodnila, prečo nezistila porušenie zákona o prevode majetku štátu, a zároveň zdôrazňuje, že sa nikdy nedomáhal podania mimoriadneho opravného prostriedku, hoci sa k možnosti jeho podania generálna prokuratúra v oznámení vyjadruje.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto nálezom rozhodol:

„1. Základné ľudské práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, boli vydaním Oznámenia porušovateľky číslo VI/3 GC 161/19/1000-12 zo dňa 16. decembra 2019 porušené.

2. Ústavný súd SR ruší Oznámenie porušovateľky číslo VI/3 GC 161/19/1000-12 zo dňa 16. decembra 2019 a jej prikazuje obnoviť stav pred porušením základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa a opätovne konať vo veci prešetrenia Privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDAKOVANÉ] na základe privatizačného Projektu číslo [REDAKOVANÉ] schváleného Rozhodnutím Vlády SR číslo 858/2000 zo dňa 25.10.2000 podľa výstupného formulára č. F1(A)5 a následne uzavretej Kúpnej zmluvy o predaji časti podniku číslo [REDAKOVANÉ] zo dňa 27.04.2001 s FNM SR č.2068/2001 v zmysle zákona.

3. Porušovateľka je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre Advokátskou kancelária JUDr. Michala Kuročku, advokáta - právneho zástupcu sťažovateľa v celkovej sume 450,28,-Eur. s DPH (štyristopäťdesiat eur a dvadsaťosem centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

10. Podľa § 31 ods. 4 zákona o prokuratúre každé podanie posudzuje prokurátor podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené.

11. Podľa § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre prokurátor neprihliada na podanie, ktoré je v poradí tretím alebo ďalším podnetom v tej istej veci, ak nadriadený prokurátor nerozhodne inak.

12. Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre o skutočnosti, že na podanie sa neprihliada, netreba jeho podávateľa upovedomiť.

13. Podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti alebo ak tak rozhodne nadriadený prokurátor. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatu ústavnej sťažnosti sťažovateľa predstavuje jeho nesúhlas so spôsobom ako generálna prokuratúra vybavila jeho podnety z 13. apríla 2019, 18. júla 2019 a 27. septembra 2019. Postup generálnej prokuratúry považuje za arbitrárny a vágny, keďže nevysvetlila, prečo nedošlo k porušeniu zákona o prevode majetku štátu v prípade privatizácie štátnej stomatologickej ambulancie, ktorej vlastníkom sa mal stať sťažovateľ. Uvedeným postupom mala generálna prokuratúra porušiť základné právo sťažovateľa na majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa, v ktorej sťažovateľ definuje aj obsah vlastníckeho práva s odkazom na čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré malo byť oznámením generálnej prokuratúry porušené, podľa ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva na ochranu vlastníctva v rozsahu čl. 20 ods. 1 ústavy.

16. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Ústavný súd považuje za nevyhnutné v prvom rade uviesť, že postup generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/3 GC 161/19/1000 a jeho oznámenie zo 16. decembra 2019 boli už predmetom konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa vedenom pod sp. zn. I. ÚS 76/2020, avšak z dôvodu sťažovateľom namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, a teda jeho práva na súdnu ochranu. V tomto konaní ústavný súd rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 76/2020-11 zo 4. februára 2020 tak, že sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

18. Ústavný súd zároveň konštatuje, že argumentácia sťažovateľa v ústavnej sťažnosti, ktorou sa už ústavný súd zaoberal a o ktorej rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 76/2020, je totožná s argumentáciou a dôvodmi ústavnej sťažnosti, o ktorej ústavný súd rozhoduje v tomto prípade s jediným rozdielom. Kým v prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že oznámením generálnej prokuratúry zo 16. decembra 2019 a postupom, ktorý mu predchádzal, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v ústavnej sťažnosti, ktorá je predmetom konania v tomto prípade, je tvrdenie sťažovateľa, že tým istým oznámením generálnej prokuratúry došlo k porušeniu jeho základného práva na majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, avšak bez toho, aby tejto zmene korešpondovala zmena právnej argumentácie.

19. V napadnutom oznámení generálna prokuratúra vyhodnotila podania sťažovateľa ako ďalšie opakované podnety, a z toho dôvodu na nich podľa § 33 ods. 1 písm. d) zákona

o prokuratúre konajúci prokurátor neprihliadol. Skutočnosť, že ide o ďalšie opakované podnety, sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani nijak nerozporoval. S dôvodmi ústavnej sťažnosti, tak ako ich sťažovateľ uvádza v ústavnej sťažnosti, sa ústavný súd už vysporiadal v uznesení č. k. I. ÚS 57/2020-11 zo 4. februára 2020, keď uviedol, že „*generálna prokuratúra reagovala na podnet sťažovateľa zákonným spôsobom, opierajúc sa o konkrétne ustanovenia príslušného právneho predpisu, ktoré v oznámení citovala, a teda riadne plnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o prokuratúre. Nad rámec ustanovenia § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre sťažovateľovi v oznámení prijatý záver jasne a zrozumiteľne odôvodnila. Jej postupom v súlade s relevantnou právnou úpravou tak nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa na inú právnu ochranu, a preto ho nemožno hodnotiť ani ako arbitrárny či neprípustný.*“.

20. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj právny názor, podľa ktorého postup orgánu verejnej moci v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv garantovaných ústavou a ani práv garantovaných dohovorom či inou kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00), a zároveň zdôrazňuje, že aj keď je prokuratúre v zmysle čl. 149 ústavy zverená funkcia chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb, nemôže plniť túto funkciu nad rámec, či dokonca v rozpore so zákonom, pretože aj na ňu sa vzťahuje čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

21. K rovnakému záveru preto ústavný súd dospel aj v súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením jeho základného práva na majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Generálna prokuratúra napadnutým oznámením reagovala na opakované ďalšie podnety sťažovateľa, ktoré už boli opakovane predmetom prieskumu zo strany rôznych stupňov prokuratúry, čo aj sám sťažovateľ v sťažnosti uvádza. Generálna prokuratúra nerozhodovala o vlastníckom práve sťažovateľa, preto jej postupom a napadnutým oznámením ani nemohla sťažovateľovi odňať jeho majetkové práva, tak ako to sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí. Rozhodovanie o existencii či neexistencii vlastníckeho práva, prípadne o neplatnosti zmluvy o prevode majetku prináleží do právomoci všeobecných súdov a generálny prokurátor má

v tomto procese možnosť využiť len mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie sám sťažovateľ podľa vlastných tvrdení ani nepožadoval. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že medzi namietaným oznámením generálnej prokuratúry a sťažovateľom označeným základným právom na majetok, ktorého porušenie namieta, neexistuje v okolnostiach tohto prípadu a v rozsahu námietok sťažovateľa žiadna príčinná súvislosť.

22. Ústavný súd preto v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť.

23. V závere ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) sa už v minulosti v konaniach pred ústavným súdom viackrát (napr. II. ÚS 280/2015, III. ÚS 63/2016, II. ÚS 902/2016, III. ÚS 719/2017, I. ÚS 472/2017, I. ÚS 430/2019, II. ÚS 320/2019, III. ÚS 22/2020, III. ÚS 24/2020, I. ÚS 25/2020, IV. ÚS 30/2020) neúspešne domáhal vyslovenia porušenia jeho základných práv (najmä podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) obdobnými ústavnými sťažnosťami smerujúcimi proti generálnej prokuratúre v súvislosti s vybavením jeho opakovaných podnetov v rovnakej alebo veľmi podobnej veci. Sťažovateľ takýmto spôsobom zahľcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je, resp. musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký alebo veľmi podobný spôsob ich vybavenia v predošliých prípadoch úspešné, a ktorých spracovanie sťažuje ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu